

στην τσέπη του και να κομμάτινεται ως το λαμό.

... Ύστερα ξηράξε το εξεστιαστικό του βλέμμα επάνω μου, κνττώντας με επίμονα και προσεχτικά. Δεν έβλεπα τα φλογερά του μάτια, μα τα μάντελα κάτω απ' τα μαύρα του γυνάλια. Τα αλσθανόμωνα να ψαρούνει τον τήν ψηχιά μου, τη στάση μου, την έκφρασή μου, μα στάθιμα άτρομος και παλλήλαρη, κίριε άνακαριτή. Δεν σάλεμα όόότελα απ' τη θέσι μου, παρ' όλες τις τυραννικές κ' άγριες ματιές του.

... Τι τα θέλετε; Μπορεί να μη μετροδένουμα στών άλλωνών τις υποθέσεις, μα έχω καρδιά και δύναμη θελήσεως, όταν βρεθώ στον κίνδυνο μπροστά. Δικαιωμά μου είνε. Τέλος πάντων και με λίγα λόγια, να τι έτρεξε κατόπιν:

... Το τραίνο σιαμιάτησε. Άνοιξα τότε τα μάτια μου με θρος φυσικό και είδα πός τα γροζία μονατάκια του συνταξιδιωτή μου, τού λακοδιήτη, είχαν γίνει κατάνιαρα. Δεν φορούσε μεταγονάλια τόρα και φανόταν 25 χρόνων παύλληλαρι. Άξαιρνα σηκόθηρε και κατέβηκε απ' το τραίνο.

... Έφορξα άμέσως μα μετά στον άλλον επαβάτη. Δεν κουνώτασε καθόλου. Είχε γούστο νίταν νεκρός και δεν τα νοστιμεύουμα καθόλου τα νυχτερίνα ταξείδια, όλοφόνναχος στο βαγόνι, μαζύ με πιώματα μονγά και άλλύνοτα.

... Άρπαια λούπιν τη βαλίτσα μου και κατέβηκα κάτω. Είχα φτάσει άλλωστε στού ταξιδιωτή μου τό τέματε. Βγήκα βιαστικός απ' τό σταθιό και μπήκα στο λεωφορείο. Έκει είδα ανάμεσα στούς άλλους επιβάτες και τόν νεαρό συνταξιδιωτή μου, τού βαγονιού, δεν λακοδιήτη. Κατέβηκα τότε άμέσως και πήρα άλλο λεωφορείο, όταν ήθελα να τόν ενοχλήσω, τόν νεαρό εκείνον, κ' ούτε τόν ξανάειδα από τότε.

... Έμαθα τήν άλλη μέρα, ότι βρήκαμε στού τραίνο, πεθαμένον από συγκοπή, κάποιον ταξιδιωτή. Τόν βρήκε ή γυναίκα του, πού τόν περίμενε στού σταθιό. Τι μ' έμελλε λοιπόν έμένα, κίριε άνακαριτή, να ζωώ τή μήτη μου σε δουλειές πού δεν μ' ένδιαφέρουν και να διορθώσω τις λαποδοσαστικές έσθέςσεις, λέγοντας πός ό ταξιδιωτής εκείνος δεν πέθανε, αλλά δολοφονήθηρε;

... Σας άνοιγω τήν καρδιά μου, επειδή με είπατε άνανδρο και δειλό. Δεν ζωώσασα όσόσσο τίποτε έγω να λήθ ό κόσμος σαν περνώ: «—Ποιός; Αιτός; Ά! ναί, αιτός μετροδένουμα κάποτε σε μα δολοφονία». Τέτοιες δόξες δεν τις ζήλησα ποτέ μου.

... Άσιντε να βρηξ άξερη και να τούς άλλάξης τό μαυλό, ότι δεν ήσουν ένοχος στην υπόθεση αυτή, μα ούτε και σνένεχος, αλλά μονάχα ένας άθώος μάριφρας και τίποτε παραπάνω. Τι τα θέλεις, κίριε άνακαριτή. Μιά συμβουλή τού δίνο: Τίναζε τό πάλωμά σου απ' τούς ψύλλους και μη σε νοιάζει άν αυτοί θα τσιμπήσουν άλλωτε. Έράρισε τή συμβουλή μου και θα με θυμηθής!...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε ζήτησαν απ' τόν Φραγκλίνο να δόση μια εξήγησι στού περιεργό φαινόμενο τών άνθρώπων εκείνων, πού όσο πιο πολύ τούς είνουε ή τύχη, φορτώνοντάς τους με πλούτη, τόσο περισσότερο άπληστοι γίνονται και τόσο πιο πολύ φορτώνονται με καταθλαπτικές φροντίδες, χάνοντας έτσι τήν ήσυχία τους και τή στοιχειώδη τους άνθρώπινη εϊχαρίστησι.

Ό Φραγκλίνας, χωρίς να πη λέξι, πήρε ένα όραίο μίλο από κάποιον κίαντρο, πούταν πλάι του, και τό έδωσε σ' ένα παιδάκι, πού έπαιζε εκεί κοντά.

Τό παιδάκι πήρε τό δώρο με πολλή εϊχαρίστησι. Άμέσως ό Φραγκλίνας τού έδωσε και δεύτερο μίλο. Τό παιδάκι τό πήρε κ' αυτό με τό άλλο του χέρι. Τότε ό Φραγκλίνας τού έδωσε και τρίτο και τέταρτο και πέμπτο μίλο. Τό παιδάκι όμως, μην μπορώντας να τα κρατήση όλα, έσυξε τα χέρια του για να πάρη στην άγκυλιά του όσο τό δυνατών περισσότερα. Άλλά παρ' όλες τις προσπαθειές του, τού γλίστρησαν ένα—διώ μίλα και τούτσατεσαν κάτω.

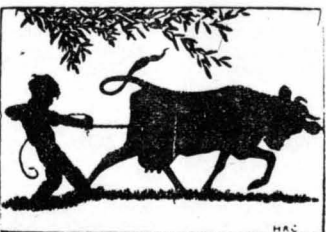
Τό παιδάκι, ύστερ' απ' αυτό, άρχισε να κλαίη. —Νά! είτε τότε ό Φραγκλίνας, ή απάντησί μου στην ερώτησί σας για τή δυστυχία τών ευτυχιαιμένων, άλλ' απλήστον άνθρώπων.

Όταν ό Κικέρων είδε κάποτε τόν γαμπρό του, έναν κοντόσωμο άνθρώπο, να περνά πλάι του, φορώντας στή μέση του ένα πελώριο σπαθί, ρώτησε:

—Μά ποιός κρέμασε τόν δυστυχισμένο τό γαμπρό μου απ' αυτό τό ξίφος;

HRC

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ
ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(Από τα Ευρωπαϊκά σατυρικά φύλλα)

Ένας γέρος πάσχει από τα μάτια του και πηγαίνει στού οφθαλματρείο. Ό οφθαλματρείος, άφου τόν εξέητασε, τού λέει:

—Δεν βλέπω νίχης τίποτε.

—Κι' έγω... δέν β λ έ π ω τίποτε, απάντησε ό γέρος, και γι' αυτό άσκιβώς ήθα σε σάς!

Ό οικόνομος σύζυγος:

—Βλέπεις, χρυσέ μου άντρούλη, τί πρακτική και οικόνομος γυναίκα πού είμα; Άγόρμασά αυτό τό θαμιάσο κατελλόσα κ' αυτό τό μαντώ με τα χροίματα πού μου δίνεις για τα ψόνια!

—Κι' αυτοί οι λογαριασμοί τί είνε;

—Ά, δεν είνε τίποτε! Είνε αυτά πού χροσοτούμε τού μπαζάλη, τού φούραρη και τού χασάτη!...

Ένας δικαστής κομμάτα κατά τή διάρκεια τής άγορεύσεως ενός διαγόρου.

Ό δειπνός τό άνταλαμβάνεται, διακόττει τήν άγόρευσι του και λέει στον πρόεδρο:

—Συγγνώμη, κίριε πρόεδρε, θα έξακολούθησω τήν άγόρευσι μου, όταν ζήτησει ό κύριος δικαστής.

—Ξέρο κ' έγω τί να σάς πώ! τού απαντά ό πρόεδρος. Πιθανόν ό κύριος δικαστής να περμιένη να τελειώσετε τήν άγόρευσι σας για να ζήτηση!...

Ένας μονόφθαλμος στοιχημάτισε μια μέρα με κάποιον πού είχε και τα δύο του μάτια γερά, ότι, μολονότι είχε ένα μάτι, έβλεπε περισσότερα πράγματα απ' αυτόν. Άφου ό άλλος παραδέχτηκε τό στοίχημά του, ό μονόφθαλμος γίρισε και τού ειπε:

—Τό έχασες τό στοίχημα!...

—Γιατί; τόν ρώτησε καταάλητρος ό άλλος.

—Γιατί έγω βλέπω δύο μάτια δικά σου, ενώ σε βλέπετε μόνον ένα δικό μου!...

Τό εύσυνειδητο γκαρσόν:

Ένας κύριος πηγαίνει στού ρεστοράν να φάη. Τό γκαρσόν σπεύδει να τόν περιποιηθ ή και τού δίνει τόν κατάλογο τών φαγητών. Έξαιρνα ό κύριος βγάξει ένα τάλιτρο, τό δίνει στού γκαρσόν και τού λέει:

—Πάρη, παιδί μου, παρακατωλικώς τό πουμπουκάκι σου. Και τόρα πέσ μου, σε παρακαλώ, τί μου σινιστάς με τήν καρδιά σου...

—Νά πάτε σ' άλλο ρεστοράν, κίριε!... άπαντά τό γκαρσόν.

Μεταξύ φίλων:

—Έγω, φίλε μου, άν καμιά φορά άποφασίσω να παντρευτώ, θα πάρω μια γυναίκα πού νίχη πρός παντός θάρρος!

—Και βέβαια πρέπει να νίχη θάρραλέα, για να πάρη έσένα!...

Μια γρηιά τοιγούνα πηγαίνει μια ήμερα στην Άγορά ν' αγοράση αυγά.

—Πόσο τ' αυγά; ρωτάει τόν αγωπάλη.

—Διό δραχμές τό ένα! Τα σπασμένα όμως μιάμιση δραχμή!

—Όραία! Σπάσε μου τότε πέντε αυγά φρέσκα!...

Μικροπαραξήγημας:

Ό σύζυγος έπιστρέφει άργά σπίτι του, κάπως στού κέφι.

—Για να σου ειπώ, τού λέει ή γυναίκα του, μου ειπες ότι θα πινες ένα ποτήρι κρασί μόνον κ' ότι θα ήσουν έδώ στις όχτω ή ώρα. Δεν είν' έτσι;

—Όχι, όχι, λάθος έκαμες! Εκτα πός θα πώ όχτω ποτήρια και πός θα ρθώ στή μία ή ώρα!...

Ένας καθηγητής ύποστηρίζει σε μια οικογενειακή συναναστροφή, ότι δεν ύπάρχει στον κόσμο γυναίκα άσχημη!

Ό γυναίκα του τότε, πούχει τή μήτη της πλακωτισή, θέλοντας να προκαλέση κανένα κολλημάν για λογαριασμό της, γιριζει και τού λέει:

—Όσοτε δεν με βρίσκεις άσχημη, άγάπη μου;

—Άσχημη, σύ; Μά σύ, χρυσή μου, είσαι άγγελος πρσών έξε όφρανού! Τό δυσπίχημα ιώνο είνε ότι έπεσες στή γή με τή μήτη!...

Ό σύζυγος.—Κάθε φορά πού βάξεις αυτό τό καπέλλο, ξεκαρδιζόμασά στα γέλια! Τόσο πολύ τό βροσκω γελού!...

Ό σύζυγος.—Περιμένε να ρθ ή ό λογαριασμός τής κατελλούς και τότε θα ιδούμε άν θα έξακολούθης να γελάς!...